

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.634/2015/7.szám

A Kúria a Nagykanizsai 1.sz. Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: Dr. Noll László) által képviselt felperes neve felperesnek a Dr. Keserű Péter Béla jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság, mint a Nemzeti Adó-és Vámhivatal Nyugat-dunántúli Regionális Adó Főigazgatóság jogutódja alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. május 20. napján kelt 3.K.27.031/2015/5. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 7. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 3.K.27.031/2015/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 815.600 (nyolcszáztizenötezer-hatszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes 2009. augusztus 31-től 2013. február 19-ig a jelenleg kényszertörlesztés alatt álló A. Kft., a későbbiekben Sz. Kft. (a továbbiakban együtt Kft.) tagja, valamint egyedüli és önálló képviselőre jogosult ügyvezetője volt. A Kft. főtevékenysége gépjárműalkatrész-nagykereskedelem volt.

A Kft.-nél áfa, és társasági adó/százalékos EHO adónemekben külön-külön folytatták le a bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést.

A megállapításokra mindkét ellenőrzés során azért került sor, mert a Kft. a perbeli időszakban olyan számlákat állította be könyvelésébe, melyeknek egy része - 39 db - valótlan volt, de a Kft. az ellenértéket kiadásként könyvelte, az áfa levonási jogot érvényesíteni kívánta. Az érintett számlákat a B. Zrt. (a továbbiakban: Zrt.) nevében valótlanul állították ki, a csatolt

pénztárbizonylatokon és az áfa analitikában a "B. Kft." név szerepelt.

A felperesnél a 2009-2011. évekre szja adónemben folytatott, bevallások utólagos ellenőrzése során az elsőfokú adóhatóság a Kft. ellenőrzésének adataira tekintettel megállapította, hogy az érintett pénztárbizonylatok szerinti összegeknek más személy vagy vállalkozás részére történő kifizetését semmilyen hitelt érdemlő bizonylat nem igazolta és nem támasztotta alá, a pénzösszegeket a felperes saját céljaira használta fel.

A revízió adatai alapján az elsőfokú adóhatóság a 2009-2010. évekre szja adónemben összesen 8.143.517 forint adóhiánynak minősülő adókülönbözetet állapított meg a felperes terhére, azonban vele szemben - a Kft. kifizető státuszára figyelemmel - adóbírságot és késedelmi pótlékot nem szabott ki. Az alperes helybenhagyta az elsőfokú döntést.

A felperes keresetében arra hivatkozott, hogy a pénzből árút szerzett be, amelyet tovább értékesített, ezt pedig vizsgálni kellett volna.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével elutasította a felperes keresetét. Indokolása szerint a számlák fikтивitását az adóhatóság megfelelő alapossággal vizsgálta, a tényállást feltárta, döntésének indokait megfelelő részletességgel bemutatta. A felperes nem cáfolta a számlák tartalmi, formai hiányosságait, ahogy a kiadási pénztárbizonylatokkal kapcsolatos hiányosságok fennállását sem. Megállapítható, hogy a számlák ellenértékével a felperes rendelkezett, és nem tudta igazolni, hogy a kifizetés ténylegesen kinek a részére történt, akár a Kft. működésével összefüggésben. A felperesnek a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. tv. (a továbbiakban: Szja tv.) 28.§ (1) bekezdés szerinti egyéb jövedelem utáni szja fizetési kötelezettsége keletkezett.

Az nem volt vitás, hogy a Kft. a vizsgált időszakban ténylegesen szerzett be autóalkatrészeket, ahogy az sem, hogy voltak ilyen beszerzései a Zrt-től, illetőleg gépjárműalkatrészek értékesítésére is sor került. A Kft. iratainak, nyilvántartásainak hiányossága folytán azonban nem bizonyított, hogy a beszerzésekre mely forrásból került sor, milyen áron és így nem alkalmasak a kifogásolt összegek felhasználásának kétséget kizáró és teljes alátámasztására.

Az alperes vizsgálta a felperes által rendelkezésére bocsátott értékesítési számlákat, és e tekintetben azt állapította meg, hogy az ezek nem támasztják alá a beszerzések tényleges megtörténtét, hiszen nem nyert igazolást, hogy a fikтивnek minősített számlákon szereplő termékek kerültek volna továbbértékesítésre. A Kft. által

rendelkezésre bocsátott iratok értékelését a nála lefolytatott eljárásban az adóhatóság elvégezte, melynek eredményét a jelen eljárásban a szükséges mértékig figyelembe vette, így a továbbiakban a felperes ezen hivatkozásainak nincs érdemi jelentősége. Ugyanígy nincs jelentősége a Kft.-nél lefolytatott becslésnek. Kiemelte, nem volt célja az eljárásnak annak bizonyítása, hogy a felperes saját céljára ténylegesen miként használta fel a szóban forgó összegeket, mert nem képezte az eljárás tárgyát.

A felperes által hivatkozott EBH 2013. K.5. számú eseti döntés az eltérő tényállás folytán jelen perben nem vehető figyelembe. H. Sz., a Kft. eladójának nyilatkozatát az adóhatóság figyelembe vette, helytállóan értékelte: ő ugyanis konkrétan nem tudott nyilatkozni arról, hogy a szóban forgó számlák szerinti beszerzések megvalósultak-e, illetve milyen módon, továbbá csak 2010 júliusától állt a Kft. alkalmazásában, csupán általánosságban tett előadást, és így az érintett 39 esetből legfeljebb 14 számla esetében lehetett volna közreműködő.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és kereseti kérelmének megfelelő ítélet meghozatalát kérte.

Álláspontja szerint a termékértékesítések valótlanlansága csak feltételezés, ugyanis a kimenő számlák tényleges vizsgálata nélkül nem lehetséges annak megállapítása, hogy a vizsgálat milyen eredménnyel zárult volna, erre nem lehet ítéleti döntést alapítani. A termékeket beszerezte, ha nem a Zrt-től, akkor ismeretlen személyektől, ami úgy igazolható, hogy azok ellenértékét a felperes kifizette. A Kft. iratait az adóhatóság teljes körűen bevonta, így kapcsolódó bizonyítási kötelezettségének iratok hiányában a felperes nem tudott eleget tenni. A felperes következetesen ragaszkodott ahhoz, hogy az összes értékesítési számla vizsgálata megtörténjen. A Kft. készletnyilvántartásával kapcsolatos megállapítások sem felelnek meg az iratoknak, ugyanis a Kft. kapcsán csatolták a papír alapú bizonylatokat, a főkönyvi kartonok tételes adatait, a vevői és szállító folyószámla tételes adatait és az egyéb pl. készletnyilvántartásokat. A Kft.-nél lefolytatott adóvizsgálat az év végi leltárak valódiságát nem kifogásolta, vagyis az abban szereplő készletek megvoltak, azokat a Kft.-nek be kellett szereznie. A Kft. a vitatott számlákban beszerzett árucikkeket továbbértékesítette. A felperes által felajánlott bizonyítás mellőzésével az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 141. § (2) és (6) bekezdéseit.

A felperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását indítványozta. Kiemelte, hogy a Kft. nem rendelkezett készletnyilvántartással.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Pp. 275.§ rendelkezései következtében a felülvizsgálati eljárásban - annak rendkívüli jogorvoslati jellege miatt - nincs helye bizonyítás felvételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek, a Kúria a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben csak a rendelkezésére álló iratok alapján dönthetett.

A felülvizsgálati kérelem eljárásjogi előadása kapcsán a Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az első tárgyalás során a Pp. 3.§-ának megjelölésével tájékoztatta a felperest a bizonyítással kapcsolatban, és elhangzott a Pp. 141. (6) bekezdésére vonatkozó figyelmeztetés is. Az elsőfokú bíróság felperes által felajánlott bizonyítást okszerűen - a későbbiek szerint - mellőzte. Ezen okokból nem volt helye a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésének.

Az Szja tv. 4. § (1) bekezdése szerint jövedelem a magánszemély által az adóévben bármilyen címen és formában megszerzett bevétel egésze, vagy az e törvényben elismert költségekkel csökkentett része, vagy annak e törvényben meghatározott hányada. A 28. § (1) bekezdés alapján egyéb jövedelem minden olyan bevétel, amelynek adókötelezettségére e törvény eltérő rendelkezést nem tartalmaz, azzal, hogy - a költségelszámolásra vonatkozó rendelkezéseket is figyelembe véve - a bevételnek nem része a megszerzése érdekében a magánszemély által viselt szabályszerűen igazolt kiadás.

Az Szja tv. 4.§ (1) bekezdés szerinti szabályozás következtében az egyes magánszemélyekhez kerülő pénzüsszegek mindaddig jövedelemnek minősülnek, amíg az adózók mással el nem számolnak. A felülvizsgálati kérelem nyomán a Kúria azt vizsgálta, hogy helytállóan állapította-e meg az elsőfokú bíróság, hogy felperes esetében erre az elszámolásra, azaz a Kft. javára történő felhasználásra nem került sor.

A gazdasági társaságok számlájáról felvett, de el nem számolt pénzüsszeg kérdésével a Kúria már több ítéletében foglalkozott (pl. Kfv.I.35.031/2009/4., Kfv.VI.35.585/2012/10., Kfv.I.35.044/2015/5., Kfv.I.35.212/2015/9.). Mindegyik esetben valamely gazdasági társaság számlájáról/házipénztárából felvett, de igazoltan el nem számolt összeg után állapították meg az adófizetési kötelezettséget. Az ítéletekben foglaltakkal a Kúria egyetért, azoktól eltérni a jelen felülvizsgálati eljárásban sem kíván.

A felperes az érintett összegeknek a házipénztárból, készpénzben történő felvételét nem vitatta, mind keresetében, mind felülvizsgálati kérelmében az összegnek a Kft. javára való felhasználására hivatkozott.

Adóellenőrzése során a Kft. a rendelkezésére álló papír alapú és az elektronikus nyilvántartásait bocsátotta az adóhatóság rendelkezésére. A felperesi alkalmazott H. Sz. felperesre vonatkozó adóigazgatási eljárásban tett nyilatkozata szerint a használt számlázó program a készletek nyilvántartására nem volt alkalmas. A felperes keresetében, a perbeli 2009-2010. éveket érintően maga is arra hivatkozott, hogy a Kft. nem vezetett készletnyilvántartást (keresetlevél 3. pont). Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok ismeretében hívta fel a felperest a bizonyításra: a már rendelkezésre álló bizonyítási eszközök megismétlése szükségtelen volt, más bizonyítékot pedig a felperes nem ajánlott fel.

A felperes estén a készpénzfelvételek ténye okirattal igazolt, a kiadási oldal esetén azonban hiányoznak a szabályszerű bizonylatok. A bevételek és az általa hivatkozott kiadások összevetését alátámasztó szabályszerű bizonylatokat a felperes nem terjesztett elő. Készletnyilvántartást pedig a felperes nemcsak, hogy nem csatolt - szükség szerint vagy a Kft. irataiból az alperestől beszerezve, vagy a Kft. belső elektronikus nyilvántartásait felhasználva -, de annak meglétéről maga is nemlegesen nyilatkozott.

Az elsőfokú bíróság nem feltételezésekbe bocsátkozva, hanem a bevételhez rendelhető költségek Szja tv. által megkívánt szabályszerű bizonylatolásának követelményével összhangban fejtette ki, hogy a felperes által felvett készpénzhez tételesen egyedileg beazonosítható módon kell hozzárendelni a Kft. beszerzéseit. A felperes egyetlen beszállítót, egyetlen ügyletet nem nevezett meg, amelyben a Kft.-től felvett készpénzzel fizetett volna a Kft. javára. Így a 2009-2010. évekhez rendelhető készletnyilvántartás alapján, a kiadások anonimitása esetén a bevételnek a Kft. javára történő felhasználása nem igazolható az Szja tv. 4.§ (3) és 28.§ (1) bekezdés szerinti szabályszerű módon.

Az elsőfokú bíróság a felperes előadásával megerősített, iratokkal egyező tartalmú, okszerű, a Pp. 206.§ (1) és 221.§ (1) bekezdéseinek megfelelően indokolt jogerős ítéletével helytállón utasította el a felperes keresetét.

Mindezekre figyelemmel a Kúria az elsőfokú bíróság jogerős ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint

alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes alperes felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest.

Budapest, 2016. március 10.

Dr. Darák Péter sk. a tanács elnöke, Huszárné dr. Oláh Éva sk. előadó bíró, Dr. Heinemann Csilla sk. bíró